

LUCY DIAMOND

DE WEG NAAR ELKAAR

Haar best bewaarde geheim leidt
tot een ontroerend avontuur

ROMAN

1

Eliza zat zich op een muur te ergeren aan de haag die door haar jas heen in haar rug prikte toen een groezelig wit busje vlak bij haar tot stilstand kwam. Stipt op tijd. Als een door elkaar geschudde sneeuwbol wervelde er een vlaag zenuwen in haar op bij het zien van het logo op de zijkant van het busje: *Steve Pickering, schilder- en decoratiewerk*. De letters waren rommelig en hadden niets speciaals. Het leek haast alsof ze er met een goedkoop alfabetsjabloon op waren gespoten. De P van Pickering was zelfs scheef! Ze beeldde zich in hoe de persoon die de letter had geplaatst plotseling was afgeleid of een hoestbui had gekregen en stond zichzelf toe haar lippen minachtend op te krullen. Als ze ooit haar eigen decoratiebedrijf zou beginnen – of wat voor bedrijf dan ook – zou ze de naam en het logo zeker weten iets meer aandacht geven. Eliza Spencers Prachtige Transformaties, was hoe ze zichzelf zou kunnen verkopen. Of misschien... Ze dacht aan alle verf gerelateerde woordgrappen die ze zou kunnen gebruiken. De Kwastfantast? Ze trok haar neus op. Vijftig Tinten Prijs?

Zal wel. Ze had nu andere, meer dringende dingen aan haar hoofd. Bovenaan de lijst: de man met het bolle gezicht, de rood-

bruine, terugtrekkende haarlijn en de laaghangende buik die op dit moment zo soepel als een beer die wakker werd uit zijn winterslaap uit het busje klauterde.

Vandaag begint een spannend nieuw hoofdstuk in je leven, had Eliza's horoscoop-app haar die ochtend aangemoedigd, en de woorden galmden nu na in haar hoofd. Hier ga ik, dacht ze, en ze sprong van de muur.

'Hallo,' zei ze luchtig terwijl ze de vlek op zijn vervaagde T-shirt en de oude, met verf besmeurde sportschoenen in zich opnam. Dus hij was niet alleen een verschrikkelijk persoon, maar ook nog een sloeber, dacht ze afkeurend. Zodra zij een echte volwassene was, met een baan en alles, zou ze voor geen goud zo onverzorgd het huis verlaten. Onlangs zag ze in de Coop een vrouw rondlopen in een badjas met ongeborsteld, warrig haar. Wat bezielde sommige mensen?

'Ik ben je afspraak van twee uur,' zei ze nu. En toen, voordat ze er erg in had, flapte ze eruit: 'Herken je me nog?'

Zijn pafferige gezicht vertrok in een frons en hij keek naar zijn telefoon voordat hij onzeker zijn ogen weer op haar richtte. 'Mevrouw Robinson?' vroeg hij. Ze kon de radertjes in zijn hoofd pijnlijk traag zien draaien. Is ze wel oud genoeg? zou hij waarschijnlijk denken. Er klopt hier iets niet.

Eliza vouwde haar armen over elkaar en tikte met haar voet tegen de grond. Kom op, Steve, denk eens even goed na, dacht ze. Je kunt het.

'Ik was gevraagd een offerte op te stellen voor...' begon hij, gevolgd door weer een snelle blik op zijn telefoon met hernieuwde twijfel in zijn ogen. Blijkbaar was het toch nog te hoog gegrepen voor hem. 'Een keukenrenovatie?'

Eliza snoof sarcastisch, luider dan nodig was, in een poging te verdoezelen hoe hartverscheurend zijn onvermogen om haar te herkennen werkelijk was. Ondanks alles. Ondanks het feit dat

ze beter had moeten weten. Want het was duidelijk dat hij zich haar niet herinnerde, tenzij hij zich alleen onnozel voordeed uit pure wreedheid. Haar ingewanden voelden leeg aan, alsof ze een avocado was waarvan het vruchtvlees was weggeschraapt. ‘Ja, dat was de opdracht die ik je gegeven had, hè?’ antwoordde ze gevoelloos. Nog steeds niets.

Hij aarzelde en gebaarde naar het huis. ‘Eh... Zullen we dan maar naar binnen gaan?’

‘Nee,’ zei ze ongeduldig, en toen besloot ze er een grap van te maken omdat ze niet wist wat ze anders met haar verwarde gevoelens aan moest. ‘Laten we dat maar niet doen. Want dit is niet mijn huis en het is waarschijnlijk niet zo’n goed idee om ergens in te breken. Zeker niet op een donderdag, in ieder geval.’ Ze woonde hier dertig kilometer vandaan in Scarborough. Haar reis had bestaan uit twee bussen en een wandeling van het busstation, plus een leugen over een migraine tegen haar moeder zodat ze die dag niet naar school hoefde. En nu stond ze hier, voor een mooi halfvrijstaand huis net buiten Whitby, haar hart bonzend in haar keel, terwijl Steve Pickering haar vertwijfeld aankeek. Ze begon haast te denken dat het niet de moeite waard was geweest.

De teleurstelling nam de overhand en ze zuchtte. Zelfs na zoveel jaren had ze gehoopt dat ze op zijn minst een flikkering van herkenning in zijn ogen zou zien. Dat bloed naar elkaar zou roepen. ‘Ik ben niet mevrouw Robinson,’ zei ze met opeengeklemd kaken. Het was duidelijk dat ze het allemaal voor moest gaan kauwen. ‘Ik ben Eliza. Eliza Spencer. Je dochter.’

Een flits van pure verbazing vloog over zijn gezicht en hij knipperde een paar keer met zijn ogen voordat hij haar met een nieuwe, onleesbare blik aankeek. Was dat liefde of spijt? Of was het afschuw? Eliza hield haar adem in terwijl ze elkaar een intens, hartverscheurend moment lang aanstaarden.

‘Eliza?’ zei hij uiteindelijk. ‘Wauw. Kijk eens aan. Je bent inmiddels, wat, zeventien?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Wauw,’ zei hij, alsof hij niets anders kon bedenken.

Ze rolde met haar ogen, vuisten zo strak gebald dat ze op de busrit naar huis afdrukken van halve maantjes in haar handpalmen zou vinden. Godsamme. Was dat alles? Hij was echt hopeloos. Een gruwel van een man. Kon hij het nog duidelijker maken dat het hem niets kon schelen? ‘Achttien,’ antwoordde ze scherp. ‘Een volwassene. En ik heb deze ontmoeting geregeld omdat ik wat antwoorden wil. Ik heb antwoorden nodig, oké? Páp,’ voegde ze er voor de volledigheid aan toe.

Was het haar verbeelding of deed de benaming hem ineenkrimpen? Zijn brede schouders zakten naar beneden en hij staaarde naar de stoep. De wind waaide in Eliza’s gezicht, koud en hatelijk, en ze voelde haar ogen waterig worden. Geweldig, nu zou het lijken alsof ze huilde, dacht ze woedend. Met de mouw van haar jas veegde ze langs haar ogen. Eindelijk hief hij zijn hoofd weer op. ‘Luister, we moeten hier waarschijnlijk binnen over praten,’ zei hij nors, met een nieuwe ellendige blik op het huis achter haar.

‘Ik woon daar niet!’ herhaalde Eliza, en ze gooide haar handen gefrustreerd in de lucht. Jezus, was hij dom of zo? Hoe vaak moest ze het wel niet zeggen? Maar ze moest wel met tegenzin toegeven dat hij een punt had. Niemand wilde in het openbaar zijn vuile was buiten hangen. ‘We kunnen wel in je busje gaan zitten,’ stelde ze na een korte stilte voor. ‘Als je je echt zo erg schaamt om hier met mij te praten.’

Hij aarzelde en haalde een hand door zijn haar. Hij had een kappersbeurt nodig, merkte ze op, en ze voelde haar minachting voor hem met de minuut groeien. Hij was een loser! Mama had gelijk, ze waren zeker beter af zonder hem. Nu ze zelf had gezien hoe zwak en armoedig hij was, besepte ze pas hoe waardeloos

het was om familie te zijn van iemand zoals Steve Pickering.

‘Luister, Eliza,’ zei hij en toen stopte hij weer. Hij leek te worstelen met iets. ‘Ik weet niet zeker of het veel zin heeft om dit gesprek te voeren,’ ging hij uiteindelijk verder, zijn stem zo zacht dat het onmogelijk leek dat hij deze vreselijke woorden hardop had kunnen zeggen.

Razernij barstte los in Eliza en overspoelde haar. ‘Nou, wat een fucking verrassing,’ snauwde ze terwijl ze hem met zoveel haat aankeek dat ze bijna geloofde dat ze hem ermee kon verschroeien. Dan kon ze ook meteen zijn busje opblazen, als ze toch bezig was. De haag achter haar kon eveneens opgaan in knetterende vlammen. ‘En ik hoopte nog wel dat we hier als volwassenen over konden praten. Dat we opnieuw konden beginnen, een poging konden doen tot het hebben van een normale relatie, twee volwassen mensen onder elkaar, maar –’

‘Eliza, stop,’ zei hij, en hij wreef over zijn gezicht. Hij leek geïrriteerd. Misschien zelfs verdrietig, bij nader inzien. Nu de wind was gaan liggen, kon ze horen hoe hij over de stoppels op zijn kin wreef. ‘Ze heeft het je nooit verteld, of wel? Ze heeft je niet alles verteld.’

Dat overviel Eliza. ‘Wat heeft ze me niet verteld?’

‘Dat...’ Verslagen liet hij zijn schouders weer zakken. Hij kon haar nauwelijks aankijken, in plaats daarvan keek hij naar zijn slecht geschilderde busje. ‘Weet je, misschien is het inderdaad beter om in het busje te gaan zitten. Om even goed te praten en –’

‘Vertel het me gewoon,’ onderbrak ze hem, niet in staat om dit nog langer te rekken. ‘Alsjeblieft. Wat het ook is.’

‘Oké,’ zei hij somber. ‘Nou... waar het op neerkomt is dat ik niet je vader ben. Daarom zijn we uit elkaar gegaan, je moeder en ik. Oké? Het spijt me, lieverd,’ voegde hij eraan toe, zijn bruine ogen plotseling vochtig. ‘Ik was er kapot van. Omdat... je

weet wel.' Zijn stem werd grimmig. 'Omdat ik het echt geweldig vond om je vader te zijn. Maar...'

Ze knipperde met haar ogen. Het leek alsof zijn woorden pas minuten later tot haar doordrongen. Hij is mijn vader niet. Oké? Nee, het is helemaal niet oké. Elk woord was als een moker die de adem uit haar longen sloeg. 'Je bent niet...' Haar stem brak en ze dwong zichzelf om diep adem te halen. 'Nou, wie is het dan wel? Wie is mijn vader?'

Er was iets verontschuldigends, zelfs iets treurigs, aan de manier waarop hij zijn schouders ophaalde. 'Ik weet het niet, Eliza. Sorry,' zei hij opnieuw. 'Je zult het aan je moeder moeten vragen. Ik heb geen idee.'

Ze fronste en voelde haar woede drie keer zo sterk terugkomen. Wat hij zei kon onmogelijk waar zijn! Het kon gewoon niet. 'Ik geloof je niet,' zei ze. 'God! Zelfs nu kun je nog niet eerlijk zijn. Je kunt gewoon niet toegeven dat je een complete klootzak bent geweest, tegen mij én tegen haar!' Ze draaide zich abrupt om, deels om te voorkomen dat hij de hete tranen die plotseling in haar ogen waren geschoten zou zien. 'Nou, sode-mieter dan maar op. Het maakt ons niet uit. Wij hebben je toch niet nodig!'

Terwijl ze wegliep, leek er iets in haar te barsten. De hoop die haar al die tijd boven water had gehouden, brokkelde af tot een berg puin, waardoor een verlamdende leegte achterbleef. Wat hij had gezegd kon toch niet waar zijn? Want wie was zij, anders dan de dochter van Steve Pickering? Wat betekende dit?

'Hé!'

Zijn schreeuw verraste haar en ze stond meteen stil. Hij was weer in zijn busje geklommen en was naast haar tot stilstand gekomen, leunend uit het raam. Haar hartslag versnelde, haar handen opnieuw tot strakke vuisten gebald in afwachting van wat hij ging zeggen. 'Wat?'

Hij keek haar nu boos aan. ‘Ben jij degene die online allemaal slechte recensies over mijn bedrijf heeft geschreven?’

Eliza wreef langs haar ogen en probeerde de tranen weg te vegen. ‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ slaagde ze erin om te antwoorden, haar neus in de lucht.

‘Ik denk het wel,’ zei hij. ‘En ik zou het op prijs stellen als je ze verwijdert. Het is geen spelletje, oké? Ik heb niets verkeerd gedaan. Vraag maar aan je moeder als je me niet gelooft.’

Hij reed weg en liet haar daar staan, gebroken, een moment lang niet in staat om adem te halen. De grond leek in tweeën te splitsen onder haar voeten. Zijn busje verdween om de hoek en toen was ze alleen. Ze had het gevoel dat ze een beeld op een computerscherm was, uiteengevallen in miljarden pixels voordat ze een nieuwe, vooralsnog onbekende vorm aannam. Haar oude zelf verdwenen, vernietigd. Maar wie bleef er achter?

De wind raasde weer om haar heen en trok aan haar lange kastanjebruine haar. Ze stopte haar handen diep in haar zakken, boog haar hoofd naar voren en begon terug te lopen naar de bushalte. Een laatste traan druppelde van haar kin op de stoep en ze haalde boos haar neus op. Ze was hierheen gekomen in de hoop op antwoorden, maar had nu meer vragen dan ooit. Dus wat nu?